

Sygn. akt II Ka 234/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Mariola Krajewska - Sińczuk SO Krystyna Świącicka (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r.

sprawy **B. Ż.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 156 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 30 stycznia 2015 r. sygn. akt VII K 136/14

w zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 741,73 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

Sygn. akt II Ka 234/15

UZASADNIENIE

B. Ż. oraz **M. M.** zostali oskarżeni o to, że:

I. w nocy z 6/7 stycznia 2014 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z R. G. wzięli udział w pobiciu M. Z., w ten sposób, że bili go rękoma i kopali nogami po całym ciele, a następnie działając w ten sposób, wspólnie i w porozumieniu z dokonali zaboru, w celu przywłaszczenia, płaszcza czarnego marki L. o wartości 300 zł, telefonu komórkowego H. D. o wartości 1600 zł, czym spowodowali straty w łącznej kwocie 1.900 zł na szkodę M. Z. oraz spowodowali obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych głowy, urazu głowy, złamania dwóch zębów czym narazili wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zb. z art. 11 § 2 kk

a nadto, **B. Ż.** został oskarżony o to, że:

II. w nocy z 6/7 stycznia 2014 roku w S. woj. (...) działając publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego naruszył nietykalność cielesną K. U. w ten sposób, że kopnął go w klatkę piersiową, a następnie uderzył pięścią w twarz,

tj. o czyn z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

R. G. został oskarżony o to, że:

III. w nocy z 6/7 stycznia 2014 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z B. Ź. oraz M. M. wziął udział w pobiciu M. Z. w ten sposób, że bijąc rękami i kopiąc nogami po całym ciele pokrzywdzonego spowodował u niego obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych głowy, złamania dwóch zębów przy czym działaniem swoim naraził w/w na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk lub w art. 156 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. VII K 136/14:

I. oskarżonych **B. Ź.** i **M. M.** uznał za winnych dokonania zarzucanego im czynu z punktu pierwszego aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał oskarżonych na kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **B. Ź.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu punktu drugiego aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. nap odstawie art. 85 kk i art. 86 kk wymierzone oskarżonemu **B. Ź.** w punkcie pierwszym i drugim wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego **B. Ź.** na rzecz pokrzywdzonego M. Z. kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu **M. M.** wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat tytułem próby;

VI. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu **M. M.** karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

VII. na podstawie art. 73 § 2 kk oddał oskarżonego **M. M.** pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

VIII. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk wobec oskarżonego **R. G.** w stosunku do czynu polegającego na tym, że w nocy z 6/7 stycznia 2014 r. w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z B. Ź. oraz M. M. wziął udział w pobiciu M. Z., w ten sposób, że kopnął go, przy czym działaniem swoim naraził w/w na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk lub w art. 156 § 1 kk, wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 kk, warunkowo umorzył tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat;

IX. na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonego **R. G.** na rzecz pokrzywdzonego M. Z. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem częściowego naprawienia szkody;

X. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie trzecim wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **B. Ź.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia 9 stycznia 2014 r. oraz od dnia 24 stycznia 2014 r. do dnia 7 maja 2014 r. przyjmując, że 1 (jeden) dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie szóstym wyroku kary grzywny zaliczył oskarżonemu **M. M.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia 9 stycznia 2014 r. przyjmując, że 1 (jeden) dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny;

XII. zasądził od każdego z oskarżonych kwotę po 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu wydatków oraz od B. Ż. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty, od M. M. kwotę 400 zł (czteryście złotych) tytułem opłaty i od R. G. kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty.

Wyrok ten stał się prawomocny wobec oskarżonych M. M. i R. G. w dniu 09 lutego 2015 r.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca oskarżonego B. Ż., zaskarżając wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej uznania B. Ż. za winnego dokonania czynu z punktu pierwszego aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Obrońca oskarżonego B. Ż. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk poprzez selektywną, nieobiektywną i dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na błędnym uznaniu, iż B. Ż. dokonał przestępstwa rozboju, podczas gdy z materiału dowodowego w postaci protokołu oględzin z monitoringu stacji (...) nie wynika, ażeby dokonanie czynu zabronionego z art. 280 § 1 kk było jego zamiarem i by w rzeczywistości B. Ż. czynu tego dokonał, a ponadto z pozostałego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego M. M., iż to właśnie M. M. był osobą, która zabrała pokrzywdzonemu M. Z. płaszcz wraz z telefonem, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w postaci uznania, że B. Ż. dokonał zaboru płaszcza oraz telefonu należących do M. Z.;

2) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 424 § 1 pkt 2 kpk poprzez brak należytego przytoczenia w uzasadnieniu wyroku rozważań zawierających wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w zakresie dotyczącym popełnienia przez B. Ż. czynu z punktu pierwszego aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, co w praktyce uniemożliwia zarówno poznanie argumentacji i motywów uzasadniających prawidłowość przyjętych rozstrzygnięć, jak i instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego B. Ż. wniósł o uchylenie przedmiotowego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 24 lipca 2015 r. obrońca oskarżonego złożył odpis choroby leczenia oskarżonego w (...) i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii sądowno-psychiatrycznej oskarżonego. Ponadto dodał, iż o tym, że oskarżony B. Ż. leczył się psychiatrycznie dowiedział się od oskarżonego trzy tygodnie temu. Prokurator przyłączył się do wniosku obrońcy oskarżonego i w związku z tym wniósł o odroczenie rozprawy.

Sąd Okręgowy postanowił:

1. rozprawę odwoławczą odroczyć;
2. dopuścić dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów w celu ustalenia czy oskarżony B. Ż. mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenie lub pokierować swoim postępowaniem;
3. zażądać z Zakładu Karnego w S. dokumentacji dotyczącej leczenia oskarżonego;
4. po nadejściu dokumentacji lekarskiej z Zakładu Karnego w S. ustalić termin badania oskarżonego i przesłać akta.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy postanowił z urzędu zaliczyć do materiału dowodowego historię choroby do k. 439-440, książeczkę zdrowia k. 445 oraz opinię sądowno-psychiatryczną

k. 454-456, za zgodą stron ujawnione bez odczytywania. obrońca oskarżonego wniósł o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegłych wydających opinię. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie wniosku na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 kpk.

Sąd Okręgowy postanowił na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 kpk oddalić wniosek dowodowy zgłoszony przez obronę w tymże dniu, bowiem okoliczność, którą chce udowodnić obrońca, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, szczególnie, że z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że w czasie badania oskarżony powoływał się na traumę wynikającą ze śmierci matki, a zatem zostało to przez biegłych uwzględnione.

Obronca oskarżonego poparł apelację i wniosek w niej zawarty, zaś prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie podzielił żadnego z argumentów przytoczonych przez obrońcę oskarżonego w uzasadnieniu zarzutów złożonych w apelacji.

Należy stwierdzić, iż w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy w Siedlcach rozpoznając sprawę w sposób prawidłowy rozważył wszelkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, nie była stronnicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej art. 7 kpk. Zarzuty podniesione w tym zakresie są całkowicie chybione. Sama zaś apelacja stanowi nieudolną polemikę i próbę przeprowadzenia odmiennej, niż to uczynił Sąd I instancji, a korzystnej dla oskarżonego, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji wskazał dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, którym dowodom i z jakich powodów dał wiarę. Wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie i przekonująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w oparciu o tak przeprowadzoną ocenę dowodów są zatem prawidłowe. Występujące niejasności w dziedzinie ustaleń faktycznych, wynikające z różnych wersji zdarzenia zostały zredukowane wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

W oparciu o powyższe, nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego, który w złożonej apelacji zarzuca, iż ocena dowodów ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji była selektywna, nieobiektywna i dowolna. Podkreślić przy tym należy, iż skarżący podnosząc zarzut tej treści nie wskazuje właściwie który dowód w jego ocenie został pominięty przez Sąd I instancji, czy też od oceny którego z przeprowadzonych w sprawie dowodów Sąd Rejonowy się uchylił.

Skarżący wskazując, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z wyjaśnień współoskarżonego M. M. nie wynika, aby oskarżony B. Ż. miał zamiar dokonania czynu z art. 280 § 1 kk, wydaje się zapominać, iż przeczą temu zeznania pokrzywdzonego M. Z., który był pewien, iż został nie tylko pobity przez oskarżonych, ale także obrabowany przez nieznaną mu wówczas mężczyznę, którzy bijąc pokrzywdzonego, kiedy leżał już na ziemi „kazali mu zdjąć płaszcz” (k. 58). W płaszczu tym znajdował się telefon komórkowy o wartości 1.600 zł oraz klucze do mieszkania. Dodać przy tym należy, iż zapis monitoringu z miejsca zdarzenia, jaki dołączono do akt sprawy i zaliczono w poczet materiału dowodowego, ma w niniejszej sprawie kluczowe znaczenie, albowiem daje możliwość bezpośredniego zetknięcia się z nim na każdym etapie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. V KK 378/14, LEX 656531). Jak słusznie wskazał Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku na zabezpieczonym nagraniu z monitoringu ze stacji paliw (...) (k. 47-49, 50-53) wyraźnie widać, jak oskarżeni B. Ż. i M. M. w trakcie zadawania pokrzywdzonemu M. Z. kolejnych uderzeń i kopnięć po kolei przeszukują leżące na ziemi

pokrzywdzonego, nadto widać jak szarpia go i ścigają mu płaszcz. Sąd II instancji zapoznając się z aktami niniejszej sprawy nie pominął również w/w nagrania z monitoringu, którego odtworzenie, także na etapie postępowania odwoławczego przyczyniło się do przekonania o słuszności ocen i wniosków Sądu Rejonowego. Rację ma skarżący, iż jak ustalono w drodze postępowania dowodowego to M. M. zabrał z miejsca zdarzenia płaszcz pokrzywdzonego. Nie oznacza to jednak, iż odpowiedzialność oskarżonego B. Ż. powinna być ograniczona jedynie do pobicia z art. 158 § 1 kk. Z całą stanowczością pokreślić przy tym należy, iż ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań pokrzywdzonego oraz z zapisu monitoringu, wynika, iż w/w oskarżeni naprzemiennie zadawali ciosy pokrzywdzonemu, kopali go, szarpali za ubranie próbując je zdjąć wbrew woli pokrzywdzonego oraz wspólnie słownie domagali się wydania płaszcza, w którym jak wiemy znaleźli telefon komórkowy. Po tym, gdy kolejno oddalili się z miejsca zdarzenia, wspólnie przeszukali także zabrany przez M. M. płaszcz (k. 99). To właśnie w/w dowody dosadnie przeczą i skutecznie dyskredytują wyjaśnieniom oskarżonego, w których zaprzecza on swojemu sprawstwu w zakresie przestępstwa rozboju, przyznając się jedynie do dotkliwego pobicia pokrzywdzonego M. Z..

Zagadnienie współsprawstwa stało się przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. II KK 17/14 orzekł, iż z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony (Prok. i Pr.-wkł. 2014/5/1, LEX nr 1425048)

Z powyższego judykatu wynika zatem jednoznacznie, iż współsprawcą zarówno będzie osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub jedynie część znamion czynu zabronionego, jak również osoba, która co prawda nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego (w niniejszej sprawie jest to kradzież płaszcza wraz z telefonem komórkowym i kluczami), ale której zachowanie stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamiaru. W niniejszej sprawie, jak już wskazano, oskarżony B. Ż. bił i kopał oskarżonego na przemian z M. M., domagał się także słownie wydania płaszcza i szarpał za ubranie wierzchnie M. Z., próbując je zdjąć. Postać jego zamiaru i cel działania nie podlega przy tym żadnej wątpliwości. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zabranie tegoż płaszcza nie odbyło się zatem jedynie z inicjatywy M. M.. Chcieli tego obaj oskarżeni. Choć to M. M. zabrał ów płaszcz i oddalił się jako pierwszy z miejsca zdarzenia, działanie oskarżonego B. Ż. dopełniło zachowanie wyżej wymienionego, w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról, współdecydował o popełnieniu przestępstwa rozboju.

Obiektywne współdziałanie sprawców w czynnościach wykonawczych przestępstwa rozboju i ich porozumienie jako przesłanki warunkujące zaistnienie współsprawstwa stały się także przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. II AKa 167/15 stwierdził, iż w przypadku współdziałających kilku osób do przypisania im przestępstwa rozboju nie jest wymagana żadna szczególna forma porozumienia; może ono nastąpić nawet w sposób dorozumiany. Współsprawstwo zachodzi bowiem nie tylko wtedy, gdy sprawcy uprzednio umówili się co do jego popełnienia ale również wtedy, gdy w trakcie dokonywania innego przestępstwa przedsięwzięli czynności zmierzające do realizacji rozboju (Legalis Numer 1336870). W realiach niniejszej sprawy decyzja obu oskarżonych o popełnieniu przestępstwa rozboju zapadła dopiero w momencie kiedy bijąc, szarpiając i kopiąc pokrzywdzonego, swoim zachowaniem wyczerpywali jedynie znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 kk (pobicie). Zwrócić uwagę należy przy tym z jaką łatwością i płynnością przeszli od jednego przestępstwa do drugiego, podejmując decyzję o kradzieży mienia pokrzywdzonego po dotkliwym pobiciu go i doprowadzeniu do stanu bezbronności. Szybkość i sprawność w podejmowaniu decyzji o popełnieniu kolejnego czynu zabronionego świadczy jedynie na niekorzyść obu oskarżonych, wskazując na wysoki stopień ich demoralizacji.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, iż przypisanie przez Sąd I instancji obu oskarżonym czynu kwalifikowanego jako art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk było zarówno właściwe, jak i bezbłędne.

Zarzut rażącego naruszenia art. 7 kpk wymaga wskazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04 września 2015 r., sygn. IV KK 246/15, Legalis Numer 1331231). W ocenie

Sądu II instancji, skarżący wymogom płynącym z wyżej wymienionego orzeczenia nie sprostał. Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd I instancji uczynił zadość zasadzie swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 7 kpk, dokonując wszechstronnej, wieloaspektowej i konfrontacyjnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Zarzut obrazy art. 7 kpk uznano zatem za chybiony.

Chybionym jest także zarzut naruszenia art. 410 kpk, gdyż nie wykazano, aby wydany w sprawie wyrok został oparty na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, czy też w wyniku nie uwzględnienia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. obrońca oskarżonego, jak wynika wprost z wniesionej apelacji, uważa, iż fakt zabrania płaszcza pokrzywdzonego przez M. M. stanowi okoliczność korzystną dla oskarżonego, wyłączając możliwość przypisania mu przestępstwa rozboju, która to została pominięta przez Sąd I instancji. Ze stanowiskiem tym, po uważnej lekturze uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie sposób się jednak zgodzić. Okoliczność ta była bowiem kilkakrotnie wskazana i podkreślona w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym, a w świetle pozbawionego wątpliwości ustalenia współdziałania obu współoskarżonych, znaczenie drugorzędne ma w istocie który z nich zabrał z miejsca zdarzenia ów płaszcz wraz z telefonem komórkowym. Oczywistym jest także, iż art. 410 kpk nie należy rozumieć w ten sposób, że absolutnie każdy z przeprowadzonych dowodów powinien stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, nie można zarzucać, że niektóre dowody, w postaci zeznań konkretnych świadków, nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 kpk jako niewiarygodne (por. postanowienie SN z dnia 31 marca 2015 r., sygn. IV KK 65/15, Legalis Numer 1242258). Sytuacja opisana w w/w orzeczeniu miała miejsce także w niniejszej sprawie odnośnie odrzucenia wyjaśnień oskarżonego B. Ż. jako pozostających w sprzeczności nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonego M. Z., ale również z całkowicie obiektywnym materiałem dowodowym jakim jest zapis monitoringu stacji paliw (...). Nadto, wbrew twierdzeniom skarżącego, stwierdzić należy, iż na żadnym etapie postępowania oskarżony M. M. nie wskazywał, iż wyłącznie on jest winien przestępstwa rozboju. W postępowaniu przygotowawczym, chociaż nie zaprzeczał temu, iż zabrał pokrzywdzonemu płaszcz, początkowo nie przyznawał się w ogóle do zarzucanego mu czynu. W dniu 20 marca 2014 r. przesłuchiwany w końcowej fazie postępowania przygotowawczego, jeszcze przed wniesieniem przez oskarżyciela publicznego aktu oskarżenia do Sądu I instancji, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmawiając jednocześnie składania wyjaśnień i wskazując, iż pojednał się z pokrzywdzonym oraz przeprosił go (k. 197-198). Analogiczne stanowisko zajął w postępowaniu sądowym (k. 313, 391v). Stwierdzić zatem należy, iż M. M., chociaż w swoich wyjaśnieniach w zakresie okoliczności rozboju nie obciążał oskarżonego B. Ż., przyznał się do działania „wspólnie i w porozumieniu” z tymże oskarżonym, na żadnym etapie postępowania nie biorąc „całej winy na siebie”. Powyższe okoliczności powodują, iż i ten zarzut okazał się pozbawiony zasadności.

Obrońca oskarżonego z obrazy przepisów postępowania, a mianowicie uchybienia treści art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk wywiódł wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzuty te, jak wskazano powyżej, okazały się chybione. W efekcie przesądza to także o braku zasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, jaki miałby polegać w istocie na ustaleniu sprawstwa oskarżonego. Jak niezwykle zwięźle i celnie orzekł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15 jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (Legalis Numer 1337292).

Jedynym zarzutem podniesionym przez obrońcę oskarżonego, któremu nie sposób odmówić trafności jest obraza art. 424 § 1 kpk. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku pozbawione jakichkolwiek rozważań prawnych w istocie nie należy do wzorcowych, zawiera jednak niezbędne minimum jakie pozwoliło Sądowi Okręgowemu na przesłedzenie toku rozumowania Sądu Rejonowego i kontrolę instancyjną tegoż orzeczenia. Dodać przy tym należy, iż przedmiotowa sprawa nie była skomplikowana, a czyn zarzucany oskarżonemu poddany był ocenie Sądu I instancji zgodnie ze spójną i jednolitą linią orzecniczą Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, jak również w zgodzie z jednorodnymi poglądami doktryny w tym zakresie. Podkreślenia wymaga także to, iż sporządzenie pisemnych motywów wyroku jest czynnością wtórną wobec samego wyrokowania, wykonywaną przez Sąd już po ogłoszeniu orzeczenia. Wady uzasadnienia co prawda mogą świadczyć o wadliwości procesu wyrokowania, winny skłonić zatem Sąd II instancji

do tym wnikliwszej kontroli odwoławczej, ale same w sobie nie warunkują i nie przesądzają z góry o wadliwości rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 maja 2015 r., sygn. II AKa 56/15, Legalis Numer 1337305).

W niniejszej sprawie, po wnikliwej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż zaskarżone orzeczenie jest słuszne, a sama wadliwość czynności technicznej, jaką jest sporządzenie uzasadnienia, wykonywanej już po wyrokowaniu, nie może przesądzić o konieczności uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Nadto, jak już wskazano, stan faktyczny w przedmiotowej sprawie nie był skomplikowany, a czyn zarzucany oskarżonemu nie budzi kontrowersji w doktrynie i nie cechuje się rozbieżnością w zakresie orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego.

Wobec powyższych okoliczności stwierdzić należy, iż uchybienie treści art. 424 § 1 kpk w niniejszej sprawie nie miało wpływu na treść wydanego przez Sąd I instancji wyroku. Obraza przepisów postępowania, na którą powołuje się skarżący jest tylko wtedy zasadna, gdy zostanie wykazane, że miała ona wpływ na treść wyroku. obrońcy oskarżonego się to jednak nie udało. W efekcie i ten zarzut, tak jak pozostałe podniesione przez obrońcę oskarżonego w pisemnej apelacji, okazał się chybionym.

W postępowaniu drugoinstancyjnym pojawiły się nowe, nieznanе dotychczas okoliczności. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 24 lipca 2015 r. (k. 441) obrońca oskarżonego złożył odpis choroby leczenia oskarżonego z (...) i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej oskarżonego, wskazując, iż o fakcie wcześniejszego leczenia psychiatrycznego B. Ż. dowiedział się od niego 3 tygodnie temu. Okoliczność ta nie była znana także Sądowi I instancji. Dlatego też, Sąd Okręgowy w myśl znowelizowanego z dniem 01 lipca 2015 r. przepisem art. 452 § 1 kpk dopuścił dowód z opinii sądowo-psychiatrycznej dot. tegoż oskarżonego. Dokumentacja medyczna dot. leczenia B. Ż. także została zaliczona w poczet materiału dowodowego niniejszej sprawy. W w/w opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 454-456) biegli nie stwierdzili u oskarżonego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, rozpoznano u oskarżonego jedynie osobowość nieprawidłową o cechach dysocjalnych. Wg tejże opinii odnośnie zarzucanego mu czynu, oskarżony zdolność rozpoznania znaczenia czynu i zdolność do pokierowania swoim postępowaniem miał w pełni zachowaną, a jego poczytalność nie budzi wątpliwości. Opinia ta jako pełna, jasna, szczegółowa, sporządzona przez specjalistów posiadających wieloletnie doświadczenie w swojej dziedzinie w sposób zrozumiały, oparty na logicznej argumentacji, w pełni zasługiwała na obdarzenie jej przymiotem wiarygodności. Biegli odnieśli się w niej także do poddawanej przez oskarżonego okoliczności związanej z traumą wynikającą ze śmierci matki, jaka została w niej uwzględniona. Wywołanie ustnej uzupełniającej opinii sądowo-psychiatrycznej, na okoliczności już rozważone, wbrew twierdzeniom obrońcy, nie było zatem celowe.

Reasumując, poczynione przez Sąd Rejonowy w Siedlcach ustalenia w zakresie tak stanu faktycznego, jak i winy oskarżonego B. Ż. są w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe i nie wykazują cech błędu. Nie ma wątpliwości, co do tego, iż oskarżony ten dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Poczytalność oskarżonego nie budzi wątpliwości, a kara orzeczonej przez Sąd I instancji za popełniony przez oskarżonego czyn nie jest karą rażąco surową.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1983 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążając nimi oskarżonego B. Ż..

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.